

Γ.Α.Κ., Ὑπουργεῖον Δικαίου, 22—31 Δεκεμβρίου 1830

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΟΛΙΤΕΙΑ

Ἀριθ. Γεν. Ἑλ. Ἐξερ.

Τὸ Ἀνώτατον Δικαστήριον

72

Τῇ 8ῃ Δεκεμβρίου(ου) τοῦ 1830 ἔτους προεδρεύοντος τοῦ Κ. Μ. Σικελιανοῦ, καὶ Συνδικαζόντων τῶν Κ. Στάμ. Δασκαλοπούλου, Α. Φωκά, Ἀ. Λόντου, καὶ Μ. Καίρη.

Λαβὸν ὑπ' ὄψιν τὸ ἀπὸ 15 τοῦ τρέχοντος μηνὸς μηνολογούμενον ὑπόμνημα μετὰ παρατηρήσεις τοῦ Δημοσί(ου) Συνηγόρου δι' οὗ ἐξαιτεῖται τὴν μεταρρύθμισιν τῆς ἀπὸ 16 τοῦ αὐτοῦ μηνὸς προδικαστικῆς πράξεως τοῦ Δικασ(τηρίου) τούτου ἀναβαλούσης ἐξ ἐπαγγέλματος τὴν συζήτησιν περὶ τῆς ἐγκλήσεως τοῦ Νικολά(ου) Κόντου τοῦ ἤδη καταδικασθέντος παρὰ τοῦ Εἰδικῆ περὶ Πηστείας Δικαστηρίου(ου), ἕως οὗ τοῦ Δημοσί(ου) Συνηγόρου συμβουλευθέντος μετὰ τὸ πνεῦμα τοῦ Νόμου, ἤθελε προβλῇ, καὶ ἐκπεραιωθῇ ἐνώπιον τοῦ δικάσαντος Δικαστηρίου(ου) περὶ ἀνακρίσεως ἀγωγῇ, ἐὰν αὕτη ὑπάρχει ἔνεκα τῶν νέων) μετὰ τὴν ἀπόφασιν ἀνακαλυφθεῖσων ἀποδείξεων.

Καὶ

Ἐπειδὴ κατὰ τοὺς παραδεχθέντας δικαστικούς κανόνας ἢ μεταρρυθμίσεις τῶν ὀριστῶν πράξεων καὶ αποφάσεων ἐπιτρέπεται μόνον ὅταν ὑπάρχῃ προφανὴς παράβασις Νόμου, ἢ ἀθέτησις τύπου, ἢ τὸ πολὺ καὶ πραγματικὸν λάθος *errore di fatto* καὶ ὅχι ὅταν ἀμφισβητεῖται περὶ διερμηνείας, καὶ περὶ καλῆς, ἢ κακῆς, κατὰ τὸ πνεῦμα τοῦ νομοθέτου ἐφαρμογῆς τοῦ Νόμου, ἢ τοῦ τύπου.

Ἐπειδὴ τὸ περὶ ἀνακρίσεως 326: ἄρθρ: τῆς ἐγκληματικῆς διαδικασίας εἶναι ἀπόλυτον εἰς τὴν ἔκφρασίν του μὴ διακρίναν ἐὰν χαίρῃ τὴν αὐτὴν δύναμιν τὸ Πρωτοκλήτως ἢ μόνον τὸ ὀριστικῶς κρίνον Δικαστήριον.

Ἐπειδὴ ἂν ἡ ἔννοια τοῦ Νομοθέτου δὲν ἦτον, ὅτι τὸ δικάσαν Δικαστήριον, ὅποιον καὶ ἂν ᾖ, καὶ κατ' ἐξοχὴν τὸ Πρωτόκλητον ν' ἀνακρίνῃ τὴν ὑπόθεσιν ἐν περιστάσει νέων ἀποδείξεων, τ' ἀκόλουθα 327 καὶ 328 τοῦ αὐτοῦ Κεφαλαίου(ου) ἄρθρα, ἀξάνουσι τὸν δισταγμὸν, διότι αὐτὰ ὑποθέτουσιν, ὅτι τὸ κριτήριον παραπέμπει τὴν ὑπόθεσιν εἰς τὸν ἐξεταστήν, καὶ λαβὸν τὴν ἐκ τούτου ἀναφορὰν δικάζει ὀριστικῶς, ἀλλὰ δὲν ἔχει ἐξεταστήν εἰ μὴ τὸ Πρωτόκλητον, ὅθεν ἂν καὶ προστίθεται τὸ ὀριστικῶς, τοῦτο δὲν σημαίνει ἀναγκαίως, ὅτι ἡ ἀνάκρισις ἀρμόζει μόνον εἰς τὸ Ἀνώτα-

τον τὸ μόνον ὁριστικῶς δικάζον Δικαστήριον, ἀλλ' ὅτι εἰς τὴν αὐτὴν περίπτωσιν κατ' ἐξαίρεσιν ὁ Νομοθέτης ἠθέλησε νὰ χρηματίσῃ ὁριστική, ἢ περὶ ἀνακρίσεως ἀπόφασις τοῦ Δικαστηρίου).

Ἐπειδὴ ἂν μεσολάβησε ἔλλειψις τις τυπογραφική, ἢ ὁποία δήποτε ἀσάφεια εἰς τὴν φράσιν τοῦ περὶ ἀνακρίσεως Κεφαλαίου, ὥστε ν' ἀποτελέσῃ σφαλερὰν τὴν ἐφαρμογὴν τῶν εἰς αὐτῷ διατυπώσεων, δύναται ὁ Δημόσιος Συνήγορος ν' ἀναφερθῇ ἐξ ἐπαγγέλματος πρὸς τὴν ὑπερτάτην ἀρχὴν παρακινῶν αὐθεντικὴν διερμηνείαν τοῦ νοῦ τοῦ Νόμου πρὸς ὁδηγίαν τῶν μεταγενεστέρων δικῶν.

Διὰ ταῦτα πάντα

Ἀπορρίπτει τὴν διαληφθεῖσαν περὶ μεταρρυθμίσεως αἴτησιν τοῦ Δημοσί(ου) Συνηγόρου

Ἐν Ἀργεὶ τὴν 22 Χβρίου(ου) 1830

Ἴσον ἀπαράλλακτον

Ἐν Ἀργεὶ τῇ 23 Χβρίου(ου) 1830 (Τ.Σ.)

(Τ.Σ.) ὁ Γραμματεὺς

Π. Τιπάλδος

Ὁ Πρόεδρος

Μ. Σικελιανὸς

Στ. Δασκαλόπουλ(ος)

Μ. Α. Καΐσης

Ἀλέξ. Φωκᾶς

Α. Λόντος

ὁ Γραμματεὺς Π. Τιπάλδος

Ἴσον ἐξ ἴσου ἀπαράλλακτον

Ἐν Ἀργεὶ 30 Δεκεμβρίου 1830

Ὁ Δημόσιος Συνήγορος(ος)

(Τ Σ) Γ.Α. Ράλλης

10

Γ.Α.Κ., Ὑπουργεῖον Δικαίου, 16-31 Μαρτίου 1831

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΟΛΙΤΕΙΑ

Τὸ Ἀνώτατον

Δικαστήριον

Ἀρ. 371

Πρὸς τὴν ἐπὶ τῆς Δικαιοσύνης Γραμματείαν

Οἱ περισσότεροι τῶν δικαζομένων νομίζοντες, ὅτι μέλλει νὰ ἔχωσι ἡμέραν δικάσιμον εἰς τὴν ὁποίαν ἤθελε δυνηθοῦν νὰ δώσωσι τὴν ὀφειλομένην ἀνάπτυξιν, ἢ προφορικῶς, ἢ διὰ ἀνακεφαλαιώσεως, εἰς τὴν διεκδίκησίν των, ἐπιφυλάττονται ῥη-

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ

